

Tämä tutkistelu on sapatiksi 12.12.2026

Profetioiden ilmentymät merkittävinä aikoina

Muistojae: *"Ei Herra Jumala tee mitään ilmoittamatta suunnitelmiaan palvelijoilleen, profeetoille." (Aam. 3:7.)*

Avaintekstit:

2. Piet. 2:5
Tuom. 4:4–16
1. Kun. 18:21, 38–39
Jes. 59:1–4
Neh. 9:30
Ilm. 1:1–3

Ihmiset ovat olleet syntiinlankeemuksen jälkeen taipuvaisia valitsemaan synnin hetkelliset ilot Jeesuksessa olevan iankaikkisen elämän sijaan. Jumala rakastaa meitä siitäkin huolimatta, että hän tietää tämän surullisen totuuden. Hän toimii joka tapauksessa pelastaakseen meidät.

Niinpä Jumala on historian käännekohtissa toiminut merkittävällä tavalla profeettojensa kautta kansansa puolesta. Kun Jumalan ponnistelut on kuitenkin toistuvasti hylätty, hän on varoittanut tuomiosta.

Herra ilmoittaa aina toimistaan profeettojensa kautta ennen kuin hän toteuttaa ne (Aam. 3:7). Mikäli ihmiset tekevät parannuksen, hän antaa nopeasti anteeksi.

Jumala jatkaa viestimistä kanssamme samalla tavalla myös tänään. On siis järkevää odottaa, että Jumala puhuu kansalleen maailman viimeisinä päivinä aivan kuten hän puhui heille vuosisatoja sitten.

Tämän viikon raamattutunnilla tarkastellaan pelastushistorian merkittäviä hetkiä, jolloin Jumala käytti profeettoja ilmoittaakseen tahtonsa kansalleen ja koko maailmalle. Tutustumme myös Ellen G. Whiten innoitetun palvelutyön merkitykseen adventtiliikkeen kasvun käänteentekevässä vaiheissa.

VAROITUS KATASTROFISTA

Jumala haluaa pelastaa ihmiskunnan. Jopa syntiinlankeemuksen jälkeen hän etsi yhteyttä Aadamin ja Eevan kanssa, ja jonkin aikaa maan asukkaat huusivat avuksi ”Herran nimeä” (1. Moos. 4:26, VKR). Sukupolvien saatossa Jumalan kanssa vaeltavien henkilöiden määrä väheni. Ne, jotka jatkoivat Jumalan seuraamista, todistivat hänen hyvydestään, tuomitsivat ympärillään olevien henkilöiden synnit ja varoittivat heitä tekojensa seurauksista.

Nooan aikana maapallon asukkaat olivat kuitenkin niin jumalattomia, että Jumala päätti tuhota heidät (1. Moos. 6:5–7). Nooa, vanhurskauden julistaja (2. Piet. 2:5), varoitti tulevasta tuhosta epäilemättä kaikkia niitä, jotka halusivat kuulla. Jumala antoi Nooalle myös ohjeet pelastusaluksen (arkin) rakentamiseksi kaikkien niiden pelastamiseksi, jotka kuuntelisivat hänen varoitustaan ja tekisivät parannuksen.

Lue Hepr. 11:7; 2. Piet. 2:5 ja 1. Moos. 6:9. Millä tavoin Nooa oli ”vanhurskauden julistaja”?

Vedenpaisumus oli käänteentekevä tapahtuma ihmiskunnan historiassa. Se esiintyy toistuvasti sekä Vanhassa että Uudessa testamentissa esimerkkinä ihmisen syvästä turmeltuneisuudesta ja Jumalan ihmeellisen suuresta armosta. Jumalan vanhurskaus tulee ilmi hänen tuomiossaan, joka kohtaa syntistä luomakuntaa sekä hänen tarjoamassaan vapautuksessa, joka on saatavilla kaikille niille, jotka ottavat pelastuksen vastaan.

”Vallitsevan turmeluksen keskellä Metusalah, Nooa ja monet muut koettivat parhaansa mukaan ylläpitää oikean Jumalan tuntemusta ja ehkäistä siveellisen turmeluksen kasvua. Satakaksikymmentä vuotta ennen vedenpaisumusta Herra pyhän enkelin välityksellä ilmoitti Nooalle suunnitelmansa ja kehotti häntä rakentamaan arkin. Rakennustyön aikana hänen tuli saarnata, että Jumala saattaisi vedet tulvimaan maan päälle ja hävittämään jumalattomat. Ne, jotka uskoisivat sanoman ja valmistautuisivat tuota tapahtumaa varten katumalla ja tekemällä parannuksen, saisivat anteeksi ja pelastuisivat.” (1AO 73.)

Jumala ei vain kertonut Nooalle tulevasta tulvasta ja pelastanut arkin asukkaita, vaan hän myös solmi liiton Nooan ja koko luomakunnan kanssa. Jumala lupasi, ettei hän enää koskaan tuhoaisi maailmaa vedellä (1. Moos. 9:8–17). Jokainen sateenkaari sisältää lupauksen ja toivon pelastuksesta.

Kun seuraavan kerran näet sateenkaaren, mieti sen sisältämää lupautta. Miksi saat siitä lohtua tietäessäsi Jumalan pitävän lupauksensa?

ÄITI ISRAELISSA

Vapautettuaan israelilaiset Egyptin orjuudesta Jumala antoi heille Kanaaninmaan. Jumala lupasi siunata heitä runsaasti, mikäli nämä noudattaisivat hänen lakejaan ja käskyjään. Hän varoitti myös liiton rikkomisen johtavan kärsimykseen ja tuhoon (5. Moos. 27–30). Joosuan kuoleman jälkeen israelilaiset luopuivat liiton noudattamisesta. Niinpä sen jälkeen naapurikansat sortivat heitä, ja he huusivat Jumalaa avuksi. Vastauksena ”Herra kohotti kansan johtajiksi tuomareita, ja he pelastivat kansan rosvojoukkojen käsistä” (Tuom. 2:16). Jumala lähetti myös profeettoja rohkaisemaan israelilaisia uudistamaan liitonsa hänen kanssaan ja antamaan heille voimaa sortajiaan vastaan.

Lue Tuom. 4:4–16 ja Tuom. 5:1–5. Mitä Debora teki Israelin hyväksi?

Debora oli keskeisessä profeetallisessa osassa välittäessään Jumalan viestin Israelille ja Barakille, sotajoukot kokoavalle kansakunnan johtajalle. Debora antoi Barakille merkin taistelun aloittamisesta sanoen: ”Lähde liikkeelle! Nyt on se päivä, jona Herra antaa Siseran sinun käsiisi. Tiedäthän, että Herra itse kulkee edelläsi!” (Tuom. 4:14.)

Debora oli avainasemassa Israelin tuomarina. Hänen johtajuutensa ja uskonsa Jumalan lupaukseen voitosta vahvistivat israelilaisia heidän taistelussaan vihollisiaan vastaan. Barakin taidot sotapäällikkönä ja hänen halukkuutensa, vaikkakin vastahakoisesti, johtaa Israelin armeijaa olivat myös tärkeitä, mutta ne eivät ratkaisseet taistelua.

Tässä on ehkä tämän kertomuksen tärkein opetus profeetta Deboraista ja sotapäällikkö Barakista. Upean voiton juhlimisen keskellä Israelin vaikutusvaltaisimmat henkilöt – tuomari ja voittoisa sotapäällikkö – johtivat yhteisön ylistämään Jumalaa. Tällaista on todellinen hengellinen johtajuus.

Deboran profeetallinen palvelutyö todistaa Jumalan uskollisuudesta ahdistuksen ja sorron aikana. Kun Jumala antoi hänelle viestin vietäväksi Barakille, Debora ei kyseenalaistanut riittävän joukon kokoamisen toteutettavuutta eikä väittänyt, että israelilaiset olivat liian heikkoja voittaakseen. Sen sijaan hän välitti päättäväisesti saadun viestin sekä rohkaisi Barakia unohtamaan epäilykset ja luottamaan Jumalan johdattukseen.

Kuinka voimme oppia luottamaan Jumalaan, kun tilanne ei juuri kyseisellä hetkellä näytä kovin toiveikkaalta?

KUTSU KÄÄNTYMYKSEEN

Lue Tuom. 2:16–19. Mikä toimintamalli tai motiivi näkyy tässä?

Tuomareiden aika päättyi, kun Israel siirtyi kuninkaiden hallintovaltaan pyytäessään itselleen kuninkaan (1. Sam. 8). Tämä muutos toi kuitenkin mukanaan entistä suuremman tarpeen profeetoille, jotka neuvoivat, korjasivat ja nuhtelivat kuningasta, kansakunnan johtajia ja kansaa.

Ahabin hallituskaudella Jumala lähetti Elian kautta tuomion sanoman: saiteita ei tulisi, koska Israel oli lyönyt laimin ”Herran käskyt ja – – kääntynyt Baalin palvelijaksi” (1. Kun. 18:18). Kääntymyksen sijaan Ahab yritti etsiä Elian tappaakseen hänet, mutta Jumala suojeli Eliaa (1. Kun. 18:10–12). Kun kolmantena nälänhädän vuotena Elia lopulta tuli kuninkaan luo, Ahab syytti häntä saiteen puuttumisesta (1. Kun. 18:17)!

Elia kutsui sitten koko Israelin lopulliseen voimainkoitokseen Jumalan ja Baalin profeettojen välillä (1. Kun. 18:19).

Lue Elian julistus Israelille sekä vastaus 1. Kun. 18:21, 38–39. Mitä tapahtui?

Jumalallinen teko tulen iskiessä alas taivaasta yhdistettynä Elian profeetalliseen viestiin vaikutti dramaattisesti Jumalan kansaan ja sai sen kääntymyksen. Aivan kuten israelilaiset olivat haluttomia sitoutumaan täysin Jumalaan, me elämme kulttuurien keskellä, jotka eivät tunnusta Jumalaa Luojana ja Vapahtajana. Sen sijaan, että toimisimme Jumalan todistajina ja kehottaisimme muitakin olemaan uskollisia hänelle, me usein vältämme tämän seuraamalla omia mielihalujamme, kuten Israelkin teki.

Jumala varoittaa omien mielihalujemme seuraamisen rikkoutumiseen, kipuun ja lopulta kuolemaan. Jos kuitenkin seuraamme hänen ääntään, niin ”Herra on alati ohjaava sinua. Aavikon paahteessakin hän elvyttää voimasi ja vahvistaa jäsenesi. Sinä olet kuin vehmas puutarha, kuin lähde, jonka vesi ei ehdy.” (Jes. 58:11.)

Lihallinen luontomme saa meidät kapinoimaan Jumalaa vastaan ja tiedostamattammekin vastustamaan häntä. Mitä valintoja meidän tulee tehdä, ettemme antaisi periksi omalle luonnollemme?

TOIVOA PAKKOSIIRTOLAISUUDEN AIKANA

”Herra, heidän isiensä Jumala, lähetti sananviejiään yhä uudelleen varoittamaan heitä, sillä hänen tuli sääli kansaansa ja omaa asuinsijaansa.” (2. Aik. 36:15.)

Jumala lähetti Eliaa jälkeen lukuisia profeettoja lohduttamaan, varoittamaan ja opettamaan kansaansa, mutta Israelin ja Juudan valtakunnat vajoivat niin syvälle turmeltuneisuuteen, että Jumala vertasi niitä Sodomaan ja Gomorraan (Jes. 1:9–10). Jumalan kansa oli tullut ylpeäksi, ahneeksi ja epäjumalanpalvojaksi. Se sortui työntekijöitään, leskiä, orpoja ja muukalaisia, jotka tulivat sen luokse toivoen saavansa apua. (Katso Jes. 58, jossa kerrotaan Jumalan vastaus Israelin puutteisiin.) Lopulta Jumalan tuomio vei Israelin Assyrian vankeuteen (2. Kun. 17:1–6) ja Juudan pakkosiirtolaisuuteen Babyloniaan (2. Kun. 24, 25).

Vaikka Jumala rankaisi kansaansa, hän ei jättänyt heitä yksin pakkosiirtolaisuudessa. Hän lähetti heille edelleen profeettoja, kuten Hesekielin ja Danielin, antaakseen heille toivoa tulevaisuudesta.

Lue Jes. 59:1–4 ja Neh. 9:30. Mitä sellaista tässä sanotaan, joka pätee kaikkina aikakausina?

Koko historiansa ajan Israelin ja Juudan valtakunnat kärsivät synnin seurauksista. Kääntyessään pois Jumalasta he olivat myös jättäytyneet pois hänen suojastaan ja saaneet osakseen hänen tuomionsa. Jumala ei suvaitse sortoa ja epäjumalanpalvontaa. Hän ei kuitenkaan lähettänyt kansaa pakkosiirtolaisuuteen ensimmäisellä kerralla, kun se oli tehnyt syntiä. Jumala teki työtä kansansa hyväksi ja pyysi profeettojensa kautta heitä kääntymään ja palaamaan luokseen. Kansa kieltäytyi kuuntelemasta. Itse asiassa on hämmästyttävää, kuinka kauan Herra yritti kääntää kansansa pois sen synneistä. Jumala yritti tavoittaa heitä pitkien vuosisatojen ajan lähettämällä profeetan toisensa jälkeen mukanaan varoituksen sana varoituksen perään.

Jeesus itse ilmaisi asian parhaiten: ”Jerusalem, Jerusalem! Sinä tapat profeetat ja kivität ne, jotka on lähetetty sinun luoksesi. Miten monesti olenkaan tahtonut koota lapsesi, niin kuin kanaemo kokoaa poikaset siipiensä suojaan! Mutta te ette tahtoneet tulla.” (Matt. 23:37.)

Vaikka kansa oli pakkosiirtolaisena, Jumala ei koskaan jättänyt sitä ilman toivoa. Huolimatta heidän jatkuvista epäonnistumisistaan Jumala lupasi: ”Siioiniin Herra tulee vapauttajana, Jaakobin jälkeläisten luo lunastajana, kun he luopuvat rikkomuksistaan, sanoo Herra.” (Jes. 59:20.)

PROFEETTA ODOTUSAIKAA VARTEN

Lue Ilm. 1:1–3. Mitä Johannes kutsuttiin tekemään?

Varhaiset kristityt elivät odottaen Jeesuksen luvattua paluuta. Apostoli Johannes oli nähnyt Kristuksen nousevan ylös pilviin ja kuullut enkelin kertovan, että tämä tulisi palaamaan samalla tavalla (Ap. t. 1:10–11). Alkuseurakunta joutui tuntelemattoman eteen. Kyllä, Jeesus sanoi palaavansa. Mutta milloin?

Kun Johannes oli maanpaossa Patmos-saarella, Jumala antoi hänelle lupauksen Jeesuksen toisesta tulemisesta: ”Katso, hän tulee pilvissä! Kaikki ihmiset näkevät hänet, nekin, jotka hänet lävistivät –.” (Ilm. 1:7.) Johannes sai myös seikkaperäisen ilmoituksen tapahtumista, jotka merkitsisivät ajan loppua. Seitsemälle seurakunnalle annettujen rohkaisujen ja nuhtelujen lisäksi (Ilm. 2, 3) ilmestykseen sisältyi näkyjä tuomiosta (Ilm. 14:6–12), maailman lopusta (Ilm. 20), Kristuksen toisesta tulemisesta (Ilm. 14:14–16) sekä maailman uudelleen luomisesta (Ilm. 21, 22).

Johannes samaisti itsensä veljeksi, jolla on ”sama ahdinko, valtakunta ja Jeesukselta tuleva kestävyys kuin teillä” (Ilm. 1:9). Hän tiesi, mitä kärsiminen tarkoittaa. Hän kärsimyksensä ei ollut vain odottamisen tuskaa, vaan se johtui Jumalan sanan julistamisesta ja Jeesuksesta Kristuksesta todistamisesta seuraavasta vainosta.

Läpi Ilmestyskirjan Johannes kutsuttiin näkemään ja häntä käskettiin kirjoittamaan ylös näkemänsä. Viimeisessä luvussa hän kirjoitti: ”Minä, Johannes, olen kaiken tämän kuullut ja nähnyt.” (Ilm. 22:8.) Johannes oli viimeisten päivien tapahtumien profeetallinen todistaja, ja hänelle annettiin tehtäväksi kertoa aikansa seurakunnille, mitä hänelle oli näytetty näyssä (Ilm. 22:16). Hän muistuttaa Johannes Kastajaa, joka julisti Jeesuksen Kristuksen ensimmäistä tulemistä (Joh. 1:6–8) maapallon historian ratkaisevalla hetkellä.

Meidätkin on kutsuttu Johanneksen tavoin todistamaan. Meidänkin on pidettävä kiinni Jeesuksen todistuksesta (Ilm. 19:10, VKR) – todistuksesta, jonka Jumala antoi itsestään profeettojen kautta. Emme ehkä saa nähdä Johanneksen tavoin näkyjä, mutta voimme odottaa kärsivällisesti Kristuksen paluuta samalla todistaen hänen työstään elämässämme sekä tarkkailemalla merkkejä vapautuksestamme.

Ajattele kaikkea sitä valoa, joka meille on annettu. Mikä vastuu meillä on yksinkertaisesti siksi, että meille on annettu niin paljon?

PROFEETALLINEN ÄÄNI

Jumala on aina kommunikoinut ihmisten kanssa profeettojensa kautta. Tämä oli erityisesti totta historian ratkaisevina aikoina. Eikö ole siis kohtuullista odottaa, että Jumala puhuisi kansalleen lopun aikana?

Kun milleriläiset adventistit kokivat ”suuren pettymyksen” 22.10.1844, Jumala kutsui Ellen Harmonin (White) profeetalliseen palvelutyöhön ja antoi hänen kauttaan sanoman pettyneille uskoville. Hänen ensimmäinen näkynsä oli heidän lohduttamiseen epätoivon keskellä.

Toinen kriittinen käännekohta oli adventistien julkaisutoiminnan käynnistäminen sekä sapattia viettävien adventistien virallinen järjestäytyminen kirkkokunnaksi. Julkaisujensa ja evankelointinsa kautta nämä sapatinpitäjät olivat 1860-luvulle mennessä kasvaneet useiden tuhansien jäsenten yhteisöksi. Heidän oli järjestäydyttävä voidakseen julistaa kolmen enkelin sanomaa (Ilm. 14:6–12) tehokkaammin. Vaikka jotkut vastustivat järjestäytymisen ajatusta, Jumala käytti Ellen G. Whitea rohkaisemaan tämän askeleen ottamiseksi. Seitsemännän päivän adventistien kirkkokunta syntyi virallisesti 21.5.1863.

Samana vuonna Jumala käytti profetoimisen lahjaa rohkaistakseen uskovia terveellisiin elämäntapoihin. Useimmat seitsemännän päivän adventistit eivät olleet kovin terveitä eivätkä eläneet terveellisesti. Ellen G. Whiten kahden kattavan terveyttä koskevan näyn kautta vuosina 1863 ja 1865 tämä suuntaus muuttui. Seitsemännän päivän adventistit ryhtyivät edistämään terveyttä ja terveellisiä elämäntapoja.

1870-luvulta 1890-luvulle Ellen G. White oli keskeisessä roolissa adventistien koulujärjestelmän kehittämisessä. Hänen kokonaisvaltainen filosofiansa koulukasvatuksesta (akateeminen, käytännöllinen ja hengellinen) hyväksyttiin vähitellen ja otettiin käyttöön. Hän totesi: ”Tosi kasvatus merkitsee enemmän kuin jonkin oppikurssin suorittamista. Se merkitsee enemmän kuin valmistautumista tätä elämää varten. Se koskee koko ihmistä ja koko hänen saavutettavissaan olevan olemassaolon aikaa. Siihen sisältyy ruumiillisten, henkisten ja hengellisten voimien sopusuhtainen kehittäminen.” (EK 13.)

1880-luvulla hänellä oli ratkaiseva rooli seitsemännän päivän adventistien pelastusteologian tasapainottamisessa. Hän painotti Jumalan armon ja uskon kautta vanhurskauttamisen keskeistä asemaa adventistien ainutlaatuisessa lain korostamisessa. Vuosina 1901–1903 hän auttoi järjestämään kirkkokunnan rakenteen uudelleen, jotta sen lähetystyö voisi toteutua paremmin ympäri maailmaa.

Lyhyesti sanottuna, ilman Ellen G. Whiten palvelutyötä nykyään ei olisi olemassa tuntemamme seitsemännän päivän adventistien kirkkokuntaa. Hän oli Jumalan sanansaattaja kriittisillä hetkillä.

Lisätietoja löydät osoitteesta <https://whiteestate.org/absg/11>.